

De Tijger.

zoowaar meui van 't prakkezeere. Genacht Engel!"

— „Genacht baas!"

Den volgenden dag ging Yzik bij Kool en z'n vrouw plechtig aanzoek doen om Engels hand, die hem gereedelijk werd toegestaan. De Kool's waren wat in hun schik met hun aanstaanden welvarenden schoon-zoon.

— „'t Is goed hoor," zei Yzik toen hij thuiskwam, „nou heb ik 't beter gevraagd dan eerst. Nou gaan we morgen maar meteen antekenen en over veertien dagen trouwen. Maar we doen 't zonder bruiloft, dat zal je toch wel goed veinden, nyt?"

— „Wel ja, best hoor! Ik geef niks om een bruiloft, ik ben maar in me schik, dat ik hier mag blijven."

— „Nou, ik bin ook best tevreden, dat

ik nou geen nieuwe meid hoef te zoeken en op den koop toe nog vrij ben van loon uitbetalen."

Veertien dagen later trouwde het paartje in alle stilte, Engel uitgedoscht in een mooi ouderwetsch weerschijnig jak van Mie. Na de kerk gingen ze samen naar vrouw Kool, die er niet bij had kunnen zijn, omdat ze slecht ter been was; daar aten ze met de naaste familie een bescheiden bruiloftsmaaltje, en 's avonds zaten ze weer, alsof er niets gebeurd was, tegenover elkander bij de avondpap.

— „Ik ga te bedde," zei Yzik, „ik ben zoowaar meui van al dat ongewone gedoe! Genacht Engel!"

— „Genacht baas", zei Engel, „ik zal maar evel baas blijven zeggen, dat ben ik zoo gewend."

DE TIJGER

DOOR

ELLEN DE CLERQ.

Even van haar krant opkijkend — het was onder theetijd en ze zaten, het heele gezin compleet, gezellig rond de tafel te lezen en te handwerken — vertelde haar zuster het zoo terloops weg:

„Verbeeld je! In Marseille is een tijger uit een menagerie ontsnapt. Doordat er een paard tegen zijn kooi liep, viel die op den grond en schoot er een plank los. Hij heeft een hondje doodgebeten en een oude juffrouw omvergelopen en nou zit ie onder een hoop wagens verscholen.

En ze hebben al op hem geschoten en de waterstraal op hem gericht en vergiftig vleesch voorgeworpen, maar hij komt er niet onder uit. Ook iets!"

Ze was een lief, zacht meisje, ten minste ieder, die met haar in aanraking kwam, noemde haar zoo, familie, vrienden, kennissen, ondergeschikten, iedereen. En zijzelf geloofde het eigenlijk ook, want er kwam bijna nooit een onaardig woord over haar lippen, ze stond altijd klaar anderen diensten te bewij-

zen, ze was doodsbang voor twist of zelfs maar wrijving met haar medemenschen en ze deed alles om een sfeer van genegenheid en welwillendheid rond zich te houden. — Je was maar zoo kort op de wereld, wat had je er aan, elkanders leven te bederven met onaan-genaamheden? —

Na de woorden van haar zuster — de anderen, die zelf lazen en daardoor niet hadden verstaan, bromden maar wat — zei ze niet dan:

„Nou, dat is zeker iets" op denzelfden vriendelijk-belangstellenden toon, waarop ze zou geantwoord hebben, als men haar bijv. had verteld, dat een van haar kennissen, midden in een stortbui, haar paraplu had gebroken.

En oogenschijnlijk handwerkte ze verder, of het haar volstrekt niet interesseerde. Maar in haar was door die simpele mededeeling een storm losgebroken, zóó hevig, dat ze moeite had op haar stoel te blijven zitten en 't haar was, of ze zou stikken van benauwdheid in die zwijgende rust rond haar.

Roode vlekken teekenden zich op haar wangen en een drukkende, benauwde pijn neep haar hart samen.

— Een tijger uit een menagerie losgebroken.

De Tijger.

en nu verscholen onder een hoop wagens. En de menschen bestookten hem met waterstralen, schoten op hem, trachtten hem te vergiften. De menschen, de moedigsten natuurlijk, de sterke mannen. Ze zag ze loopen, druk en gewichtig, onder elkaar beraadslagen en commandeeren. En ze zag het dier, in den versten hoek ineengedoken, zijn schuilplaats verradend door het lichten van zijn oogen in het duister, bij elke nadering of aanraking blazend en brommend als een groote kat. Hij was bang door den ongewonen toestand, nat en koud van het water, met pijn aan zijn wonden, hongerig en niettemin door zijn instinct weerhouden, het toegeworpen vleesch aan te raken. O, die angst van het dier! Die angst voor de menschen, de zwakke en toch zoo vreemd-machtige menschen, tegen wie hij niet op kon met al de scherpte van zijn tanden en klauwen, met al zijn dierenkracht.

Eerst hadden ze hem door list gevangen en jaren opgesloten gehouden in een ruimte, waarin hij zich amper bewegen kon. Vier passen links, vier passen rechts. Ze hadden hem gevoerd net genoeg om niet van honger om te komen. Dag in, dag uit, was hij aangestaard door die dwingende, fascineerende oogen, waarvoor hij de zijne sluiten moest en den kop afwenden. Dag in, dag uit, had hij menschenvleesch geroken en voor zich zien leven en bewegen, zonder er zich op te kunnen werpen. En nu hij vrij was geraakt, vrij — nu was hij aan zijn jarenlange gevangenschap ontsnapt, alleen om te sterven een wreeden marteldood.

God, maar waarom waren de dieren ook zoo laf! Waarom lieten zij zich alle mishandelen en misbruiken door wezens veel minder krachtig dan zij? Waarom vloog die tijger niet brullend op zijn belagers aan, sprong ze

naar de keel en beet er een, twee, vier, zes dood, dat de anderen gillend vluchtten. Ze zouden wel keeren, hij legde 't toch tegen hen af, maar terwijl zij hulp haalden, kon hij zich eens in zijn leven verzadigen aan bloed, warm, stroomend menschenbloed en lillend, rookend menschenvleesch.

Dood moest hij toch. Nu ja, maar hij kon zich wreken!

En zou dat nu wel zoo vreeselijk zijn — dacht ze verder. Iederen dag sterven er menschen door ongelukken. De wanhopige vrouw neemt na een jaar een anderen man, de gebroken verloofde vindt een andere liefde, ouders verliezen toch hun kinderen, of ze dood gaan of niet, en kinderen moeten toch allen, vroeg of laat, zelfstandig door de wereld.

Ja, het lijden van die menschen, voor ze stierven, zou afschuwelijk zijn misschien. Ze trachtte er zich in te denken, medelijden, huiverend afgrijzen te voelen. Ze kon het niet. Al haar deernis was voor den tijger. Och, de menschen! Wat doen ze anders dan elkaar kwellen en het leven ondragelijk maken? Wat gunnen ze elkaar voor geluk? Ba, ze hadden hun verdiende loon.

Maar de dieren waren eerlijk, vochten niet dan uit lijfsbehoud om hun prooi en hun wijfjes. Waren tevreden met hun bestaan, begingen geen laagheden.

En de benauwende pijn aan haar hart neep en neep. Ze zag maar al dien tijger, dat door doodsangst en lichaamssmart gefolterde dier. Al de dieren van de heele wereld zag ze, geknecht en vertrap door de menschen.

Rustig zat ze te handwerken in den lezenden kring onder het huiselijk lamplicht, maar in haar ziedde een machteloze woede en ze haatte dien avond de menschen met innigen, hartgrondigen haat.

